

Wappukvanti 1991 toimituksesta päävastuussa samu
 auttoivat pirjo erkki kriise aapo karo hg II & III jäsen
 kimmo kimmo pepi kauko äke jaska eira ynnä muita kiitokset
 heille sekä tekokannen kuvasta petriille teemana on
 tajunnanlaajennus lukuiloua kaikille seuraava kvantti
 sitten syksyllä kyllä keesää ynnä wappua toivon minä
 suuri päätoimittaja samu sisältö:

puhiksen palsta

Kovaa on nurahantunut huijama vaivutia ohjaise. Edessä on WAPPU, fuxien kuolema ja kesä.
 Ja sitten syksyllä tuleekin taas uusia fuxinpallerontu ilostutamaan vanhempien
 itsemääräysvapaiden jo urinsa ajautumista elämästä Otaniemessä.

Wappu on teekkarivuoden kohokohta, jolloin Ullanlinnanmäen shampanja-
 silliamiaisella voi tuntea astraaliruumiinsa kohoavan ilmapallon lailla kofeiinivaivasta.
 Ennen Ullanlinnanmäkeä on tietysti edessä Teittabileet, jäynät, Dipolin
 pileet, Mantian lakitus ynnä monta muuta juhlailaisuutta.

Tällaisen juhlaputken alla kukaan asiaineni varoittaa kiltalaisia liiallisen
 juhlailamisen ja ilofimen käytön vaaroista onheisten Lucky Luke -otteiden muoto-
 ssa.

Huiskaa Wappua!
 Pirjo

Kirje ystävälle elokuvan innoittamana
eli mitä elokuvassa voidaan kyseenalaistaa...

"Hei,

aattelinpa kirjoittaa siitä eilisestä leffasta (* vielä. Pohdiskelin iltasella sitä kaikkea näkemääni ja mieleeni joutui monia aatoksia ja kysymyksiä. Yksi kysymys koskee Casanovan elämän sisältöä. Hän oli todellakin sukkela suustaan ja kätevä käytöksessään, mutta hän ei koskaan antanut itseään alttiiksi millekään. Hän ei missään kohtauksessa paljastanut tunteitaan tai antautunut niiden valtaan kokonaan. Hän eli pilven reunalla tanssien koko elämänsä eli nautti vain hetken hurmioista eikä etsinyt syvällisempää.

Casanova esiintyi aina huolitellusti ja sujuvasti, mutta kuten esimerkiksi hänen rakastelunsa osoitti, hän oli loppujen lopuksi täysin mekaaninen. Kauniit sananparret olivat ulkoa opeteltuja ja eivät kantaneet sisäistä merkitystä saati olleet luovia. Kysynkin oliko hänen elämänsä minkään arvoinen hänelle itselleen? (Hänen "panoksensa" toisten ihmisten elämään oli varmasti merkittävä - samalla tavalla kuin kaikki jännät/oudot tilanteet yleensä vrt. käynti tippukiviluolassa kerran elämässä.) Mielestäni hän ei saanut mitään pysyvää itselleen. (Itseasiassa elokuva loppui kohtaukseen, jossa Casanova oli muuttunut mekaaniseksi nukeksi, samanlaiseksi kuin se lopun mekaaninen tyttö.)

Tästä voimmekin vetää vertauksen tämän päivän elämään...

Minä olen huolestuneena seurannut kertakäyttökulttuurin maihin vuosia jo pidemmän ajan. Ihmiset eivät etsi todellisia kokemuksia vaan hetken hekkumaa. Jos esimerkiksi otetaan nykyajan elokuvat, niin ne ovat pääosin sellaisia, jotka tarjoavat viihteelliset kaksi tuntia, mutta sen jälkeen kukaan ei muista edes käyneensä elokuvissa. Eli kahdelle tunnille on mukavaa ohjelmaa ja sen jälkeen voi tehdä taas aivan jotain muuta. (Tavallaan tehokasta ajankäyttöä vaan mihin se aika meni...)

Eniten minua huolestuttaa kuitenkin itseni. Voin hyvin kysyä itseltäni, olenko minä mekaaninen casanova, joka ei mielestään hienoine ajatuksineen tajua maailman olemassaoloa ympärillään tai näe ruohonkorren vahvistumista keväisellä nurmella.

Toinen syvästi viiltänyt elokuva on Klaus Mannin romaaniin perustuva Mephisto. Se käsittelee sopeutumista ja toisten tahtoon/toiveisiin alistumista/mukautumista. Voiko tehdä mitä vain, jos toteuttaa ehkä yhtä vahvaa omaa näkemystään, mutta samalle alistuu kaikissa muissa teoissaan toisten toiveiden toteuttamiseen kriittikittömästi. Elokuvan päähenkilö Mephisto on suuri näyttämötaiteilija ja hän ei kyseenalaista fasismia, koska hän on vain taiteilija. Hän alistuu täysin fasistisen valtakoneiston käytettäväsija luopuu omasta tahdostaan kaikessa muussa paitsi korkeatasoisen teatterin tuottamisessa. Hän miellyttää kaikkia, mutta onko hän enää olemassa muualla kuin muiden mielikuvissa...

Minua kiinnostaisi nähdä Wim Wendersin "Tyylikirja", joka menee Illusionissa. Mahdollisesti sunnuntai tai alkava viikko voisivat tulla kyseeseen, jos Sinuakin kiinnostaisi.

t. ets "

-4-

ORION
FELLINI CASANOVA
Italia 1976
19.03.91 (9) 20:30
Aikuiset Fm15.00

*) Elokuva oli italialaisen Frederico Fellinin "Fellinin Casanova", joka perustuu Giacomo Casanova de Seingaltin teokseen "Histoire de ma Vie" eli on 1700-luvulla eläneen Casanovan elämäkerrannallinen elokuva. Casanova oli suuri naistenmies ja elokuva lähtee kartoittamaan tätä taustaa vasten Casanovan todellista minää. Kymmenissä haastatteluisa Fellini ei ole salannut inhoaan Casanovan henkilöä kohdallaan. Niinpä Casanovan alunperin kirjasvärisestä 1700-luvun Euroopan panoramasta muodostuu keinotekoinen ja lavastettu näyttämä, jolla analysoidaan Casanovaa ihmisenä. Elokuvan lavastus on runsas, täynnä liioittelua ja visuaalista ilotulitusta (vrt. Satyricon). Casanova vaihtaa sänkyä ja maisemaa tiheään. Hän aloittaa Italiasta, käy välillä Ranskassa ja Englannissa kunnes Saksan kautta palaa viettämään viimeisiä päiviään takaisin Italiaan. Joka paikassa hän löytää elämänsä naisen ja tämän sulot. Joka kerta hän kuitenkin herää seuraavana aamuna yksin. Hänen kohtaloksi jää etsiminen ja unelmien täyttymättömyys. Viimeiset päivänsä hän viettää yksikseen kirjallisuudelle työlle omistautuneena.

Erkki Seppäläinen

5,

SPLATTERIA OTANIEMESSÄ HUHTIKUUN

31.

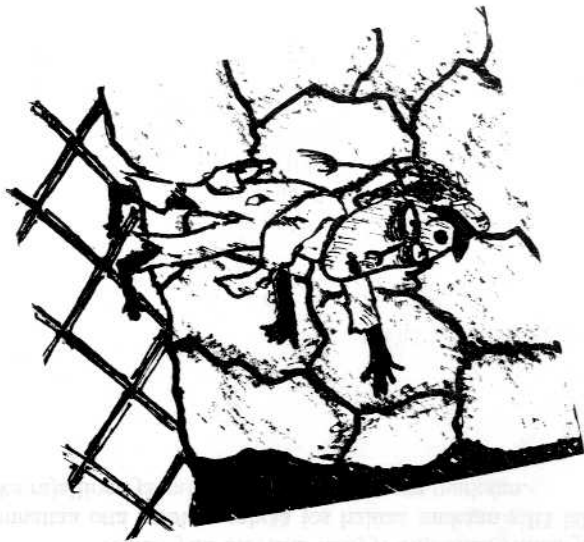
Jalbert Räsänen, 1.5.1970-1.5.1990.
Lupaava nuorukainen, aina luokkansa priimus.
Matemaattis-luonnontieteellinen nero. Kirjoitti
ylioppilaaksi keväällä 1989 loistavan arvosanoin,
pääsi Teknilliseen Korkeakouluun teknillisen
fysiikan osastolle seuraavana syksynä, suoritti
vappuun mennessä 174 opintoviikkoa. Kuoli tapa-
turmaisesti vapunpäivänä 1990. Surunvalittelut.

Vapunaaton aamu oli koea. Rouva Lizabeth af Forsfack ulkoilutti puudeliain Ullanlinnanmäellä ja manailli mielestään huonoa ilmaa. Yhtäkkiä koiranräpäle päästi karmean rähäkän. "Mitä i helvete menar du och så krähiset, ...". Lause jäi kesken. Mummeli tuijotti epäuskoisena kättä, joka nousi mullasta kasteisen nurmikon alta. Sitä seurasi nimittäin kokonainen mies, jolla oli repaleinen teekkarilakki päässään. Tämä aavemainen hahmo pudisteli mullat harteiltaan ja lähti löntystelemään kohti Kauppatoria. Puudeli päästi iloisen liisahduksen puoliksi mädänneen jalan alla.

Jalbertin (sillä hän tuo salaperäinen kulkija oli) mielessä ei pyörinyt muu kuin se fuksimekaniikan tentti, joka oli aikomaan päällekkäin Kvanttimekaniikka IV:n kanssa ja joka niin jäi suorittamatta. Vain nuo kuusi opintoviikkoa erottivat hänet suurimmasta onnesta maan päällä, kun hän fuksivuotensa Wappuna ampui itseään alkoholittoman samppanjapullon korkilla oisaa Ullanlinnanmäellä ja kuoli. Sinne hän olisi jo maatonutkin jos hänen selunsa voisi saada rauhan. Nyt hänen oli päästävä Otaniemeen, löydettävä Isomäki ja tentittävä Mat-5.130.

Virtuoosimaisena kvanttimekaniikan taitajana Jalbert tunneloitui Alvarin aukiolle 15 minuutissa ja alkoi määrätietoisesti laahustaa kohti mekaniikan laitosta. Koska zombiet aina tappavat kaiken eteensä tulevan, Jalbertin listi matkalla naulakkovahdin, Alvarin risoton ja pari päätahuoneisiin muumioitunutta tikkiläistä. Portaita noustessaan hän murskasi jalkaansa tarttuneen tensorin paljain käsin. Mutta voi! Isomäki ei ollut huoneessaan. Pelästyneen näköinen assistentti ehti ennen päänsä irtaamista sopertaa Hessun olevan YTHS:illä hoidettavana olkapäähänsä saamastaan säteilyvammasta.

Jonotettuaan terveyskeskuksessa 2 t 17 min Jalbert sai tietää, että Isomäki oli juuri päässyt ulos. Ja toden totta, ulos vilkaistessaan hän näkikin dosenttimme loittonevan selän. Riemusta kähisten hän ryntäsi ulos, mutta juuri kun hän oli tavoittamassa Hesin, joku tartui hänen olkapäähänsä. "Hhei. Otapphas viinaa, she on whappu ny", sanoi tuntematon haalariasuinen henkilö ja löi Jalbertin käteen värittömän pullon. Kuristaessaan tarjoajan hän ottaa hulautinkin koko lestin naamaan. Vasta siten hän muisti, mistä äiti oli aina varoittanut, mutta oli jo liian myöhäistä. Makarooniksi muuttuneilla polvillaan Jalbert ei enää tavoittanut kumpaakaan Isomäkeä, vaan kaatui ojaan ja nukahti.

Jalbert heräsi kunnalliseen pulinaan "Ja orkaansin laproissa... niin, ja se analyysine... mutta toluehtin...". Kolme keemikkoohan siinä nautiskeli ojanpeleissä harjoitustöihin ja puhui älykkäitä Epiloonien ystäväme väkänäytyi ylös ja sai vavoin kysyyksi: "Missähäs Ishomäki on?"
"Dipolissa kai, siellähän kaikki tähän", vastasivat viisast keminist. Syvenemtyään heidän haalaritensa värähti hän lähtien tuome Wapun Mekkaan. Kun ihmisen kaupalla Hessu-tohtori löytyikin luokkalestistä tarkkaleimasta oli kulkevia neilvekkoreita, ja viimein sai Jalbert sovittua tuon hahnelle niin lähkään kokeen. Remuissaan hän lähkän nyt aikeemaan nukkua hyvin ennen kovaa kotosta.
"Tisäi vasempaan, täälähän minä tuhn... ei... oikeaan... alas...öö...". meitu Jalbert ja yhäkkeitä tilame valkenti hahnelle koko kaanupeleessan.
Hän oli eksynyt Dipoliin.

Löytääkö Jale pois? Saako hänen sielunsa koskaan rauhan? Paraneeko Hessun ihosyöpä?
Onko mekaniikka kivaa? Lue ensi Wappuna Huhtikuun 31. Part II!

Kaikki innokkaat kiltalaiset osallistukaa kiltahuoneen kunnostukseen ja tehkää tila-taidetta!!!
Toisin sanoen: Tuokaa erikoisia, erimuo-laattikoon, jossa lukee: PELIT. Mielellään pellissä ei saisi olla kehkyksiä tai ne oii-sivat pois otettavissa.
Yhdistettämme peilit saamme kiltahuoneen baaritskin taakse taitteellisen peilin, sil-lä pitäähän jokaisessa kunnan baarissa olla peili.

Eira (FK:n sihteeri)

